

Forhøjelse af Udlansbeløbet. Dels har Loven, som sagt, virket godt, og dels har der været ikke lidt større Begær efter Laanemidler ifølge denne Lov, end man har kunnet tilfredsstille, hvilket bedst viser sig af den Kendsgerning, at Laanene ere optagne for hele Finansaaret 1912—13 og noget ind i 1913—14. Men jeg kan ikke dele den Opfattelse, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) gjorde sig til Talsmand for, at det er denne Lovs Opgave at afhjælpe Bolignøden. Det er det ikke, og det har aldrig været Meningen. Opgaven er at hjælpe Arbejderne til at faa gode og sunde Boliger, og det har Staten villet gøre med et vist Offer, men naar man hertil har fastsat 400,000 Kr. aarlig, er det klart, at man paa ingen Maade har hævet sine Øjne saa højt som til et Forsøg paa at afhjælpe Bolignøden rundt omkring i Landet, dertil skulde ganske anderledes store Beløb, og det er heller ikke Statens Opgave.

K. M. Klausen: Paa Forhaand vidste jeg naturligvis godt, at den højtærede Finansminister vilde modsætte sig at forhøje den her omtalte Laanesum med 500,000 Kr., og jeg ved ogsaa godt, hvad Grunden dertil er; det er den vanskelige Stilling, hvori Statens Finanser i Øjeblikket befinde sig. Den Finansnød, hvorunder vi lide, øver sit Tryk paa mangfoldige Forhold, ogsaa paa dette. Den højtærede Finansminister mente, at Forslaget ikke var klart nok affattet, da det ikke udtrykkeligt var sagt, hvilken Rente der skulde svares. Jeg har tænkt mig, at det Spørgsmaal maatte overlades til Administrationen. Det er vanskeligt i Forslaget at indsætte en bestemt Rentefod, men det maa være Administrationen, der bestemmer, hvilken Rentefod den maa have, naar den skal være skadesløs. Den Vanskelighed vil derfor ikke være stor, den vil Finansministeriet let kunne komme ud over.

Det glædede mig for øvrigt at høre Finansministerens Udtalelse om, at han, naar denne Lov i en nær Fremtid skal til Revision, vil være tilbøjelig til at gaa til nogen Forhøjelse af Laanesummen. Jeg tror, en saadan Forhøjelse vil blive modtaget med stor Glæde ud over hele Lan-

det. Det bedste Vidnesbyrd herom have vi i det stærke Begær, der har været efter at faa fat i disse Laan for at kunne opføre Boliger. Den højtærede Minister mente, at selv om man forhøjede Laanesummen, vilde det ikke afhjælpe Bolignøden. Nej, det vilde det naturligvis ikke, dertil er denne Laanesum alt for lille, og dertil er Bolignøden i Øjeblikket alt for stor, men alligevel vilde det bidrage noget dertil. Naar der kan opføres en Række af Arbejderboliger omkring en By, giver det dog saa megen Plads, at en Del af de Boliger, som der nu er, aflastes, og mange af dem fortjene i Grunden slet ikke Navn af Boliger. Ogsaa i den Henseende vil Laanesummens Forhøjelse derfor være gavnlig, ligesom dette ogsaa vil have sin store Betydning derved, at mange Mennesker ville kunne faa Arbejde med at opføre disse Boliger. Vi faa saa slaa os til Taals med, at Laanesummen, naar Loven kommer til Revision, maa kunne forhøjes, og det er der virkelig Grund til, at den bliver, saa meget mere som det har vist sig, at alle disse Laantagere have været solide Folk, saa at Staten ikke har lidt noget som helst Tab ved dem. Det synes jeg er en god Anbefaling for, at man ogsaa fremtidig indlader sig med saadanne Byggeforetagender.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Ændringsforslagene Nr. 259—67 til § 21 af *Finansministeren*, tiltraadte af *Udvalget*,
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 268 til § 22 af *Finansministeren*, tiltraadt af *Udvalget*,
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 269 til § 23 af *Finansministeren*, tiltraadt af *Udvalget*,
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslagene Nr. 275—76 til § 25 af *Finansministeren*, tiltraadte af *Udvalget*,
vedtoges uden Afstemning.